

Podul

Samoila

Cândva ai fost ciment, nisip și fiare,
Și nu-ți păsa de flori, de păsări, dobitoace,
Trecut-au multe zile până s-apari în zare,
Scăpându-ne de gropi, de mâl și de băltoace.

Acum ești mândru cu grinzile în soare,
Ținute-n forță mare de un mănunchi de sârme,
Asculți, cu multă teamă, mișcările ușoare,
Călcarea apăsată, ce lasă atâtea urme!

Te joacă în picioare mulțime de animale
Și roți de fițe, ce duc ambiții găunoase,
Ființele pierdute, pe tine stând, privesc în vale,
Spaimele-n ele cresc, simțind un frig în oase.

Să sară-n hău, se-ntreabă omul, aflat în vrie
Și rătăcit de lume, cu gânduri triste și bizare.
Pentru el, tot ce a fost, a fost, că trebuia să fie,
Acum e un pierdut cu ochii goi, fără culoare.

Doar tu ești cel ce știe dac-a scăpat de rătăcire
Sărmanul om, supus atâtor legi!
Oricâți, la tine, veni-vor pentru mântuire,
Tu faci ce poți să faci, sperând să-i înțelegi